

Fényt szítál a lomb

Mennyi szín, ezernyi érzelem pezseg,
lombok álma, hűse, óceánja
zúg bomolva, árnya rám vigyáz ma,
mint betegre gondos, ápoló kezek.

Fényt szítál a lomb, a mérhetetlen űr
forradásait fehérbe vonja,
kínjain lazít, betéve gyolcsba
ring a múlt szilánkja tépte seb belül.

Csillanó puhán simítja homlokom
zöngé dallamok korál imája,
visszazeng fülembé tűfok ormokon

gyöngye léptem, egy se volt hiába;
adj erőt, ha majd a véggel osztozom,
hittel érjek át egy új világba.

DEÁK NÉMETH MÁRIA: *Emlékrétegek XI.*